

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 64/14
V Lucemburku dne 30. dubna 2014

Rozsudek ve věci C-475/12
UPC DTH Sàrl v. Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese

Členské státy mohou provádět dohled nad tím, zda společnosti, které na jejich území poskytují služby elektronických komunikací, přestože jsou usazeny v jiném členském státě, dodržují pravidla na ochranu spotřebitele

Nemohou ale takové společnosti nutit, aby na jejich území vytvořily pobočku nebo dceřinou společnost.

UPC je lucemburská společnost, která z Lucemburska poskytuje za úplaty balíčky rozhlasových a audiovizuálních programů, které lze přijímat prostřednictvím satelitu a které podléhají podmíněnému přístupu. Tyto služby jsou poskytovány předplatitelům usazeným v jiných členských státech, včetně Maďarska.

Na základě stížností, které podali předplatitelé společnosti UPC, maďarské orgány vyzvaly tuto společnost, aby jim poskytla informace týkající se jejího smluvního vztahu s jedním z jejích zákazníků. Společnost UPC však odmítla poskytnout tyto informace z důvodu, že její sídlo se nachází v Lucembursku, a proto maďarské orgány nejsou příslušné k tomu, aby vůči ní zahájily řízení o dohledu. Vzhledem k tomu, že maďarské orgány neobdržely požadované informace, uložily společnosti UPC pokutu. Poté, co tato společnost napadla uvedenou pokutu žalobou, chtěl Fővárosi Törvényszék (soud v Budapešti, Maďarsko) v podstatě zjistit, zda jsou maďarské orgány podle unijního práva oprávněny vykonávat dozor nad činností společnosti UPC v Maďarsku.

V dnešním rozsudku Soudní dvůr uvedl, že služba, kterou poskytuje společnost UPC, představuje „službu elektronických komunikací“. V tomto ohledu Soudní dvůr připomněl, že autorizační směrnice¹ umožňuje členským státům, aby vyžadovaly registraci zahájení poskytování takové služby na svém území. Směrnice rovněž umožňuje, aby členský stát, na jehož území mají bydliště příjemci této služby, podřídil její poskytování určitým podmínkám, které jsou specifické pro odvětví elektronických komunikací.

Vnitrostátní orgány tedy mohou od podniků požadovat informace nezbytné k ověření dodržování podmínek týkajících se ochrany spotřebitele, jestliže obdrží stížnost nebo vedou šetření z vlastního podnětu. Za těchto okolností mohou členské státy zahájit řízení týkající se dohledu nad činností, kterou na jejich území vykonávají poskytovatelé služeb elektronických komunikací usazení v jiném členském státě Unie.

Členské státy naopak nemohou od těchto poskytovatelů vyžadovat vytvoření pobočky nebo dceřiné společnosti na svém území, neboť taková povinnost by byla v rozporu s volným pohybem služeb.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (Úř. věst. L 108, s. 21; Zvl. vyd. 13/29, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. L 337, s. 37).

v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499